

מסורת הש"ס

(א) כלים פט"ז מ"א,
(ב) ועירובין קד"ג, (ד) ו"ג
מותר, (ז) ו"טע"ג בפסחים
מ"ט ד"ה ע"ג רגלים,

הגהות הב"ח

(א) גמ' טק"ד רמ"ס
כמועד משום רבינו אמרו
(אפילו) מ"ז ו"ג כ"א
ל"ג ל"ה. עוד נ"ב ונראה
לדבוק הוא רב וע"ג כ"ט
פ' ל"ב גזול דג ע"א
אפ"ר"י רב"ט ר"ב ש"ס
הארכמי על ז"ל: (ב) רש"י
ד"ה לכתב"ה כ"י דרכו
לחשוב זה: (א) ד"ה
מעמידין כ"י מקום ש"ס
קדיה אחת כירה מקום
שפיתת שמי קדירות. נ"ב
כ"ה בר"ש פ' כ"ה:
(ד) תוס' ד"ה ה"ג ר"י כ"ו
ש"ן זה נ"ן גמ"ו אבל
ב"ן בתחלה אסור
וה"ה דאסור כ"ט:

גליון הש"ס

בתנ"י מפעדין תנור
וכירים וריחים כ"ל:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
(א) רש"י [סוף] ד"ה
(מכשין) כ"ט (מפרש)
[מעמידין]. נ"ב ע"ג כ"ו
ע"ג מנ"ס ד"ה כ"ט
וכו' ועין ודוק:

רבינו הגנאל

דכולו א"ע מפעדין
עכשיו שמותו לאחר זמן.
אמר רב יהודה אמר רב
בנות ישראל גנינות
לפירוק ולא גנינות. וענינו
טובלות אותן ב"ט,
עשירות בטלה, בנות
מלכים בשמן המור והוא
סכת. איכא דאמרי שפ"ן
זית שלא הביא שלישי.
תבא אפיקונן שפ"ן זית
שלא הביא שלישי כ"ן
אוהו משמי את השער
ומעין את ה"ב"ר. ההדיוט
תופר כדרכו. בתלמוד אפ"ן
ישראל מפורש ל"ב
כתבו והתנו זה. ר"ב ר'
ניאו אמר, כדרכו ממלא
את המהט מכלב אחת
אחת. ר' יוחנן א' כדרכו
אפ"י אחת אחת, מכלב
מפ"ס, כלומר הדילוג.
מתני' מסייע לר' יוחנן,
הרצענים מכלבין במועד,
אין תמר תדא תדא היינו
אורחיהו כך היא
אומנותן, אלא מפ"ס. ר'
יוסי בר' חנינא אומר
המורג את האמריית

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן י

עין משפט
גר מצוה

פ"א א טו"טע"ג א"ח ס'
תקמ"א ט"ק כ':
פ"ב ב מ"י פ"ח מלכות
י"ט הל"ב יג טו"טע
ש"ס ס' תקמ"א ט"ק ז':
צ"ג ג ד' מ"ד ש"ס טור ש"ע
ש"ס ט"ק ח':
צ"א ה מ"י ש"ס הל"ב טו
טו"טע"ג ש"ס ט' תקל'
ט"ק ט"ף פ':

רבינו הגנאל (המשך)

(א) חזון אורן וכל מי שאינו
מוזיג אינו אומן. אמר ר'
שמיהן הדיוט תופר כיסוי
כיסוי מסרגין את
המטות, ר' יוסי אומר
ממתחין. ר' חייא בר אבא
ור' אמי פליגי, תרוייהו
משום דחוקיהו ר' יוחנן
אמר, חד אמר מסרגין
בגון אריגה ערב ושתי,
ממתחין שתי בלא ערב.
וחד אמר מסרגין שתי בלא
ערב, ממתחין שאם היה
רפוי ממתחו. מתני' ר'
חילפתא בן שאול, וש"ן,
פ"י תנא קמא ר' יוסי,
שאין מפשילין חבלים
לכתחלה. ומתנה רב נחמן
בר יצחק מי איכא מאן
דאמר מסרגין שתי בלא
ערב, והתנן ר' מאיר אומר
המטה משיסרוג בה
שלושה בתים, מי אפשר
לעשות בית בלא שתי
וערב, אלא כולי עלמא
מסרגין שתי וערב כי פליגי
במתחין. ולא אפשר לן
בהדיא האי מיתוח מה
הוא, אי שתי בלא ערב אי
אם היה רפוי ממתחו.
אפשר למיליא מבני,
אפשר למלאות רפיון
חבלי המטה בכסות
הבית. [מתני'] מעמידין
תנור וריחים במועד, ר'
יהודה אומר אין מכבשין
את הריחים במועד
מתחלה. מאי מכבשין, רב
יהודה אמר מנקר ריחיא,
פ"י כיון שעמדו הריחים
מלסחון מקרים בהן
נקרים קטנים כמין
חידודים כדי לטחון
במהרה. רב יחיאל אמר
בית עינא ומקשין עליה
דב יחיאל, ומפרק כגון
דנקר ובעי לארוחיה ביה
ט"פ, רב הונא מפע להווא
גברא ההוא מנקר ריחיא
בחולו של מועד, אמר,
מאן האי דמחיל יום טוב
ליתחיל גופיה. רוב הונא
סבר לה כיש אומרים דאמ'
אין מכבשין כל עיקר. דרש
רב חמא נוקרין ריחים
שרוכב עליו וחמור שרוכב
עליו מותר ליתול צפרניו.

ההדיוט תופר כדרכו. נראה דוקא לנורך המועד אבל כנסת
למה ימירו אפילו על ידי שינוי מיהו לא איירי בדבד
האזד דהיכא דליכא דבר האזד קיימא לן כ"י יוסי דאין מנרין שינוי
דבד האזד והיכא דבגדיו או מנעליו מקורעין ואם יניח אותן
עד לאחר מועד יתקלקלו ראיתי רבותי
שאין מקליין כלל להטיר אפילו על
ידי נכרי כדאמרין לקמן (דף י"ב).
ועושה ושמה לא היו חושבים אותו
דבר האזד או שמא אין כל דבר
האזד מותר בלא שינוי דב"פ מקום
שנהו (פסחים דף נ"ה): משמע דוקא
עולי רגלים מתקנין מנעלים במועד (ז):
במסרגין כולי עלמא לא פליגי
דשתי וערב. ממה
היאך מותר לעשות מלאכה כי האי
בלא שינוי: **ממתחין נמי לא.**
בלאו הכי נמי נראה דלמי לאקשו
הכי קאלמר ר' יוסי שאם היה רפוי
ממתחו אבל לא מסרגין שתי וערב
הא אפילו צמתי בלא ערב אסור:
כיון אפשר צמתי במאני משמע
דאין מותר אלא לנורך המועד:
הג"ר ר' יהודה אומר אין מכבשין
את הריחים בתחילה.
ובחדשה קאלמר דהא בגמרא מתיר
ישנה ואין נראה לומר דבגמ' דמתיר
ישנה משום ר' אליעזר קאלמר והא
משמיה דידיה כי למה נדחוק לעשות
מחלוקת חס וועוד לכתחילה משמע
חדשה ואם תאמר כדוש מאן דכר
שמיה י"ל תנא קמא אמר מעמידין
ובחדשה קאלמר ומשמע אפילו כדוש
ור' יהודה אסור כדכוש ואית דגרסי
ר' יהודה אמר מנכשין את הריחים
ולא גרס לכתחילה והיא אלא אבל
עמה קשיא יותר כדוש מאן דכר
שמיה תנא קמא נמי שרי יש לומר
דמ"ק שרי העמדה בעלמא שאין זה
צ"ן גמור (ז) וה"ה דלסר כדוש צ"ן
בחדשה צ"ן ציננה ר' יהודה שרי
כדוש ציננה וגיסקא ראשונה נראה
לרבי ומעמידין נראה דוקא העמדה
דמור אין זה צ"ן בתחילה אלא הוא
עשוי ככר אבל אינו מחובר דנקר
וצריך לחצו ולטפלו בצרך כדמפרש
בפרק כל הכלים (ש"ס דף קס"ה). אי
נמי כי ההוא דפ' המציל כדי יין
(צ"ל ל"ד). גצי תנור דצי"ט אין סקין
אותו ואין טעין אותו במטלת וכו'
הכא במועד שרי ולקמן בשמעתי
נמי קאלמר וש"ן שאין גודלים תנור
בתחילה וצירושלמי תני ר' חלפתא
ובלכד שלא יגלחנו בתחילה ופירש
במוספ' ללא ידע מאי גילוח ולי"
דגרסינן שלא יגלחו: **סו"ס שרוכב**
ע"יו. פ"י בתוספת לנורך המועד
משמע שאסור לרכוב כנסת:
למישקל

תופר כדרכו. בחולו של מועד: **הכי דמי הדיוט.** שאינו אומן
שמופר כדרכו: **מלא מהט צבא אחת.** שאינו יכול ללקוט נימי
התפירה של חלוק כדי לתפור כשהוא תופר תוחב תפירות הרבה
כמלא אורך המהט ואח"כ מושהה מן
צמשיכה אחת והיודע לעשות כן אומן
הוא: **שאינו יכול לבוין אימרא**
צחפה חלוק. שאינו יודע לתחוב
אותו כגד עב שעושים ממנו אימרא
צחפת חלוקו אלא צמקוס אחד
מקלקרו ובמקום אחד מרחיבו: **האומן.**
החייט מכל"ב: **מפסיע.** שאינו תופר
ציושר אלא מפזר התפירה ולהכי קרי
מכל"ב שדומין מחזיב המהט לשיני
הלכז רחוקות זו מזו כשיני הלכז:
לכצמא. שאינו תופר כדרכו (ז) מותר
זה בצמון זה אלא שמוצא המהט
פעם אחת למעלה ופעם אחת למטה
ולהכי קרי ליה לכצמא דהכי קיימי
שיני הלכז שן אחד צבוא מחזיבו:
מסרגין שתי וערב. שאורגין מטה
של חבלים צמתי וערב: **שתי בלא**
ערב. שמוטה השמי רפוי אורג זה
הערב: **שתי בלא ערב.** זה שאלרג
ימים רבים והיו החבלים רפויין
ותלוין למטה שאין מתוחין ממתח:
וש"ן. רבי מאיר ור' יוסי: **שאין**
מפשילין חבלים לכתחלה. שאין
גודלים חבלים לכתחלה: **המטה.**
לעולם אינה מקבלת טומאה עד
שיכרב בה ג' צמי נירין שהשמי כבר
מתוח ואורג בה שלשה צמי נירין
דערב. אלמא דמסרגין קרי שתי
וערב: **היינו דלחו יש אומרים**
לאפלוגי. דאפילו שתי בלא ערב
לא מצי: **ממסה נמי לא.** צמתייה.
אחו יש אומרים לניסר נמי מתוח
ואמאי הו לא קעביד מלאכה ואי
לא עביד הכי לא מצי למציגה עלה:
אין. ודאי אחו יש אומרים לניסר נמי
מתוח משום דהואיל ואפשר למלייה
למטה צמתי עד לעיל והדר מצי
למירמא עלייהו כרים וכסתות
למציגה עלייהו: **לא טרחינו.** דהוי
טורח ללא צריך: **מתני' מעמידין**
תנור וריחים. שעושים אותם לכתחלה
כדאמרין לקמן. תנור תוכו חלול
מקום שפיתת (א) שתי קדירות כירה
מקום שפיתת קדירה אחת: **מכבשין.**
א' צמתי מפרש: **גמ' מנקר ריחיא.**
כשהיא ישנה וחלקה ואין הסעין
יכולין לפקר מנקרין אותה חותכין
אותה כדי שלא יהא שיה כשיפרטו
הסעין תחתיה: **זס עינא.** נקב
שעושים צממע ריחים שהתצואה
נופלת לתוכה: **היינו דמשכתה**
לשנה. לפי שהישנה צריכה לכך
שכבר היא חלקה לפי שתדיר היא
טוחנת: **אלא למאן דלמר.** דמכבשין
היינו בת עינא ישנה בת עינא למטה
והלא כבר אית לה בת עינא שכבר
היא ישנה מלכותו ואי לא הוי לה בת
עינא לא מצי למיטמן: **גמון דבטי**
לארוחיה. האי בת עינא טפי וכי
האי גוונא משכחת לה ציננה: **מנקר**
ריחיא. ציננה: **איסחיל גופיה.**
יתחלל גופו: **מוטר לעוול.** להן כפרנים כדך
העושים עכשיו לטוסים שלנו דאי לא עביד ליה
הכי הוה ליה עערא ולא מצי אזיל:

הונא שמעיה לההוא גברא דקא מנקר ריחיא בחולא דמועדא אמר מאן
האי ^ז איתחיל גופיה דקא מחיל חולא דמועדא סבר לה כיש אומרים
דרש רב חמא ^י נוקרין ריחים במועד משום (ב) רבי מאיר אמר אפילו סו"ס
שרוכב עליו וחמור שרוכב עליו ^ה (ומותר) ליטול צפרנים בחולו של מועד
אבל
מצי אזיל:
אבל
אכל